

Sihirli Tren

Yavuz DEMİRKİRAN

Sihirli Tren

Yavuz DEMİRKİRAN

Oliver sekiz yaşındaydı ve yaşına göre küçüktü; kıvrıkcık siyah saçları, burnunun üzerinde çilleri ve ön dişleri eksik bir gülümsemesi vardı. Bir gece yarısı, yumuşak bir çuf-çuf sesi onu uyandırdı. Mavi çizgili pijamaları ve kırmızı sabahlığıyla parmak uçlarında pencereye gitti. Dışarıda, karanlıkta bir gökkuşağı gibi parlayan sihirli bir tren duruyordu. "Gece yarısı macerası başlıyor!" der gibi mırıldanıyordu.

Oliver tüylü terliklerini giydi, küçük gümüş yıldız kolyesini sıkıca tuttu ve çimenliğe çıktı. Sihirli trenin kırmızı, altın ve koyu yeşil vagonları vardı. Uzun boylu bir kondüktör indi; gümüş saçları topuz yapılmıştı. "Hoş geldin, Oliver," dedi Madam Lumina, menekşe rengi gözleri hafifçe parıldayarak. "Tren yüz yılda bir kalkar. Bize katılır mısın?"

Yeşil yelekli küçük bir sincap kapıdan fırladı. Yuvarlak gözlükleri ve kırmızı boyun bağı vardı, tüylü kuyruğu kıpır kıpırdı. "Ben Pip, bilet kontrolcüsü!" dedi cıvıdayarak, kırık ön dişini göstererek. "Biletin var mı?" Oliver başını salladı. Pip güldü. "Şaka yapıyorum — bu gece biletin senin gülümsemen! Hadi, her vagon farklı bir büyülü dünya!"

Oliver ilk vagona adım attı ve vagon bir oyuncaklar krallığına açıldı. Oyuncak askerler yürüyor, bebekler dans ediyor ve bir oyuncak ayı Oliver'a küçük bir fincan çay ikram ediyordu. Pip omzuna tünemiş, neşeyle sohbet ediyordu. "Her yolculuk yeni bir şey öğretir," dedi bilgece. Oliver çayını içti ve oyuncak bir davul neşeli bir marş çalarken güldü.

Sonraki vagonda evlerden daha yüksek dev çiçeklerden oluşan bir orman vardı. Parlak taç yapraklar kapılar gibi açılıyor ve vızıldayan arılar uçuşuyordu. Pip, Oliver'a yumuşak yeşil yaprakların üzerinden nasıl atlanacağını gösterdi. "Su birikintilerine dikkat!" diye bağırdı Pip ve Oliver, ip cambazı gibi kollarını açarak kaygan bir yaprağın üzerinden parmak uçlarında geçti. Çiçekler bal ve yağmur kokuyordu.

Sonra yumuşak bir ses, "Merhaba," dedi. Soluk mavi tenli ve kısa beyaz saçlı küçük bir koruyucu, taç yaprakların arasında duruyordu. Sırtında minik kanatlar parıltıyor, başında bir kristal taç halkası parlıyordu. "Ben Kristal Bekçisi Elara," dedi utangaçça. "Trenin motor kristaline göz kulak olurum. O, tüm büyülü dünyaları parlak tutar."

Üçüncü vagon bulutların içindeki bir şehre açıldı. Yumuşak beyaz sokaklar gökyüzünde süzülüyor, sis kuleleri kenarlarda parlıyordu. Oliver bir bulutun üzerinden baktı ve soluğu kesildi. "Çok güzel!" diye fısıldadı. Elara ilk kez gülümsedi. "Burası benim evim," dedi sessizce. "Gerçi daha önce hiç ziyarete gelen bir arkadaşım olmamıştı."

Aniden tren öksürdü ve yavaşladı. Işıklar titredi. Madam Lumina pirinç cep saatini kontrol etti ve kaşlarını çattı. "Motor kristali kayıp!" dedi. "O olmadan sihir solar ve tren gün doğmadan yolculuğunu tamamlayamaz." Herkes koridorda toplandı, endişeli görünüyorlardı. Oliver'ın kalbi hızla çarptı. Yardım etmek istiyordu.

"Nereye gitti?" diye sordu Oliver. Elara titreyen bir parmağıyla işaret etti. "Kristal bulut şehrindeyken dışarı kaydı. Sürüklenen bir bulutun üzerine düştü." Pip çantasından küçük bir dürbün çıkardı. "Onu görüyorum! Tüylü bir buluta takılmış, aşağıda uzakta parlıyor!" Yolcular hep bir ağızdan konuşmaya başladı, her birinin farklı bir fikri vardı. Kimse kimseyi dinlemiyordu.

Madam Lumina elini kaldırdı. "Lütfen sessiz olun," dedi sakince. "Sihirli bir tren bağırarak çalışmaz. O, takım çalışmasıyla çalışır." Oliver'a döndü. "Her yolculuk bize yeni bir şey öğretir. Bu gecenin dersi birlikte çalışmak." Oliver başını salladı. "Bir plan yapalım," dedi. "Herkes kendi yöntemiyle yardım edebilir!"

Oliver derin derin düşündü. "Pip, sen küçük ve hızlısın — aşağı inip kristale ulaşabilirsin. Elara, sen bekçisin, onu güvenle yakalayabilirsin. Oyuncak askerler bir merdiven oluşturabilir. Ve dev çiçekler yumuşak bir ağ örebilir!" Yolcular sevinçle bağırdı. Herkes aceleyle yerlerine gitti. Elara gergin görünüyordu ama dimdik durdu. "Bunu yapabilirim," diye fısıldadı.

Pip, kuyruğu sallanarak oyuncak asker merdiveninden aşağı indi. Dev çiçekler taç yapraklarını aşağıda geniş, yumuşak bir ağa uzattı. Kristal bulutun üzerinde sallandı. "Kayıyorum!" diye bağırdı Pip. Elara minik kanatlarıyla aşağı uçtu, kristali yakaladı ve çiçek ağına güvenle kondu. "Başardım!" diye bağırdı. Herkes rahatlamayla alkışladı ve güldü.

Trende, Elara parlayan kristali uzattı. "Onu nasıl onaracağımı biliyorum," dedi. "Yıldız ışığına ve bir arkadaşın dileğine ihtiyacı var." Oliver kristali avuçlarına aldı ve herkesin eve güvenle varmasını diledi. Kristal parlak bir şekilde alevlendi ve motor yeniden uğuldadı. Madam Lumina sıcak bir gülümsemeye baktı. "Hepimizi birleştirdin, Oliver," dedi.

Gökyüzü pembe ve altın rengine döndü. Gün doğumu geliyordu! Sihirli tren şafakta uçtu ve herkesi evine bıraktı. Elara veda ederken Oliver'a sarıldı. "Cesaretimi bulmama yardım ettin," dedi. Pip, Oliver'ın eline parlak bir bilet sıkıştırdı. "Bir sonraki gece yarısı macerası için," diye cıvıladı. Madam Lumina şapkasını hafifçe kaldırdı. "Her yolculuk yeni bir şey öğretir."

Oliver, tren sabah ışığında kaybolurken el salladı. Penceresinden geri tırmandı ve yatağına girdi, hâlâ gülümsüyordu. Küçük gümüş yıldız kolyesi hafifçe parladı, pijamalarına karşı sıcacıktı. Bir oyuncaklar krallığı, dev çiçeklerden oluşan bir orman ve bulutların içinde bir şehir görmüştü. Ama en güzeli, üç gerçek arkadaş edinmişti.

Oliver uyandığında güneş parlıyordu ve terlikleri yatağın yanında düzgünce duruyordu. Her şey bir rüya mıydı diye merak etti — ta ki yastığının altına sıkıştırılmış küçük, altın bir bilet bulana kadar. Ön dişleri eksik gülümsemesiyle sırıttı. Her yolculuk bize yeni bir şey öğretir, diye düşündü, yıldız kolyesini tutarak. Ve belki, sadece belki, bir yenisi daha olacaktı.